

Colindul ramurilor de alun

Lorena Craia

O plângi pe mama-n seara de Ajun,
Vei plânge și în ziua de Crăciun,
Vei plânge poate frații, poate tații,
Așa, neputincios, precum damnații.

Și totuși o lumină nefirească
Pe fruntea rece să se prăbușească,
Nu este nici din cer, nici din pământ,
Ci este din al lor ultim cuvânt.

Auzi colindătorii la ferești,
Sub fulgii care ning ca în povești,
Auzi cum vocile în tine cad
Spre seară, când te-asezi pe lângă brad.

Și rupi din pâinea caldă din cuptor,
Apoi zâmbești ca un umil actor,
Gândind că fulgii care cad pe drum
Sunt mult mai calzi decât ești tu acum.

Să lași lumina asta nefirească
Pe fruntea rece să se prăbușească,
Prieten drag, sub ramuri de alun,
Nu este nimeni singur de Crăciun...

25 decembrie 2016, Constanța